

Autor: Jared Taylor

Oficiální stanovisko francouzské vlády je to, že rasová příslušnost je bezvýznamný detail. Vláda nevede žádnou statistiku o rasovém složení obyvatelstva, tím méně pak o statistiku veřejné sociální péče nebo o složení vězeňské populace. Nicméně oficiální kruhy jsou stejně tak posedlé rasovou otázkou, jako tomu je i ve Spojených státech – a přesně v tom stejném stylu.

Régie Autonome des Transports Parisiens (RATP) je největší, státem kontrolovaná společnost která provozuje pařížské metro a příměstské vlakové spoje okolo Paříže. V květnu [1998] vydala úhlednou náborovou příručku pro několik set pracovních míst pro „mládež“. Brožura obsahovala tři barevné ilustrace o tom, co je náplní práce: informace o spojích, asistence starším pasažerům, jakož i jednáním s výtržníky a cestujícími bez jízdenky. Na každém barevném obrázku bylo jasně vidět, že zaměstnanec je černoch nebo Arab a objekt jeho zájmu je bezpochyby bílý člověk.

Tohle již bylo příliš pro Jeana-Yves Galloua, který je jedním z regionálních zastupitelů Front National pro pařížskou oblast, je členem vedení FN a je také poslancem Evropského parlamentu. Napsal v červnu dopis řediteli RATP, ve kterém obvinil společnost z vytváření systému založeného na rasových preferencích: „Máme tomu rozumět tak, že tyto pracovní místa, kromě jiného která jsou vytvořena ze státních zdrojů, jsou exkluzivně určena pro přistěhovalce do naší země? Co ospravedlňuje tento systém „pozitivní diskriminace“, který je v současné době ve Spojených státech opouštěn z důvodu jeho selhání?“

J.Y. Le Gallou rovněž napsal ministrovi spravedlnosti, kde podal podnět na podezření ze spáchání trestného činu, s tím že brožura je porušení Gayssotova zákona (který postihuje projevy rasismu a především popírání holocaustu – pozn. překl.). Jak J.Y. Le Gallou zdůraznil v rozhovoru s American Renaissance, pokud by Front National publikovala něco podobného, jen v opačném smyslu, mohla by očekávat okamžité trestní stíhání. Brožura a stížnost J.Y. Le Galloua získala určitou pozornost v tisku, RATP doposud nebyla hnána k soudu s obviněním z „rasismu“.

J.Y. Le Gallou rovněž k tomuto učinil několik poznámek:

O rasovém zvýhodňování ve Francii:

„Uplatňujeme „pozitivní diskriminaci“ (affirmative action) pokryteckým způsobem, zvýhodňováním „čtvrtí“ – takzvaných sociálně slabých čtvrtí. Tohle je politicky korektní způsob jak mluvit o čtvrtích s vysokým počtem přistěhovalců. Rovněž také mluvíme o zvýhodňování „mladých“ v zaměstnání, mladých lidí ze „sociálně slabých čtvrtí“. Co tohle ve skutečnosti znamená je – mladí přistěhovalci. Lidé neříkají: „Zavádíme politiku zvýhodňování pro přistěhovalce“, říkají: „Zavádíme politiku zvýhodňování pro mladé lidi ze sociálně slabých čtvrtí.“

O svobodě slova:

„Ve Spojených státech je svoboda slova, kterou ve Francii nemáme. Žijeme pod neustálou hrozbou represí. Gayssotův zákon se uplatňuje svévolně, takže nikdy dopředu nevíte, jaké bude mít vznesené obvinění výsledek. A záleží to také na tom, před kterým soudcem skončíte, věci se pak mohou hodně změnit. Žijeme v despotickém státě.“

„Evropský parlament v tomto ještě neuspěl, ale často vznáší otázky ohledně kontroly materiálů uvěřených na internetu. Tento myšlenka začal tím, že se snažili dostat pedofily a revizionisty pryč z internetu. A potom přirozeně přejít k „rasistům“ atd. Pedofilie, což je skutečně strašná věc, slouží jen jako fíkový list pro cenzorské plány tohoto druhu.“

O obhajování 15% volební kvóty do francouzského parlamentu (viz AR duben 1998):

„Současný systém je demokratický paskvil, ale ve Francii je i jakási skrytá kampaň, která prosazuje názor, že jsou zde hodnoty, které jsou postaveny výše než demokracie. Tyto hodnoty jsou nazývány „republikánskými hodnotami“. To zní pěkně, ale kdo tyto hodnoty definuje? Momentálně se rodí teokratický systém, a to od té doby, co máme kastu kazatelů, která tyto hodnoty definuje.“

O přenášení rozhodovacích pravomocí v otázce přistěhovalectví z jednotlivých členských zemí na Evropskou unii:

„Cílem je zvětšit vzdálenost mezi těmi, kdo rozhodují a lidmi. Čím větší je odstup, tím větší je pravděpodobnost, že rozhodnutí bude politicky korektní.“

O asimilaci cizinců:

„Tradiční francouzský model rozeznává pouze jednotlivce a ne komunity. Vzpomínám si, jak jsem cestoval po Anglii a lidé používali slovo „komunita“ pro pakistánské a indické přistěhovalce. Toto slovo jsme ve Francii nepoužívali, protože jsme kladli důraz na to, že tady byli pouze jednotliví občané národa a ne komunity. Teď již toto slovo používáme, jednak jako anglický import a jednak na základě uznání skutečnosti.“

„Francie, která vždy uplatňovala tento model asimilace jednotlivců se dnes drží „komunitního“ modelu. Vidíte to ve městech jako je např. Paříž. Teď máme voličské bloky na základě komunity – etnické komunity, náboženské komunity a dokonce i sexuální komunity. Ve volebním období se Paříž stává mozaikou komunit – víceméně podle amerického modelu. Tento asimilační model však může fungovat jen pokud počty přistěhovačů jsou malé. Jednotlivce můžete asimilovat, ne však velké množství, obzvláště když jsou komunity neustále obnovovány dalším přistěhovalectvím.“

Proč je těžké pro nacionální stranu zaujmout vhodné lidi:

„Lidé se především snaží o získání postavení. A postavení náleží lidem zapojeným do systému, než lidem mimo něj. Ve srovnání s ostatními zeměmi, ve kterých máme kontakty, Francie je jedinou evropskou zemí, kde je nacionální strana přitažlivá pro vysokoškolskou elitu a lidi z vládních úřadů. To je jeden z výrazných aspektů situace ve Francii“.

Článek vyšel v časopise **American Renaissance** 11/1998